

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΕΛΠΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τζαφέρας τῆς ἔφερε τρία ζευγάρια κάλτσες μεταξωτὲς κι' ἓνα μαντηλάκι με' ἄρωμα. Πόσα λεφτά θάδωσε.

— Δέ θέλω νά στερῆσαι, τῆς εἶπε, αὐτὰ τὰ πράματα πού τάχουνε ὄλες. Γιὰ μένα εἶσαι ἄνθρωπος δικός μου.

Κάτι ἦταν πού τὴν ἐφοβίσε πάντα στοὺς Τζαφέρα, τῆς φανόταν ἄνθρωπος με' μυστικὲς δουλειές, τὸ ἤξερε πὼς εἶνε χαρτοπαίχτης, δὲν μπορούσε ποτε νά ξερῆ τί σκέπτεται, ἀλλὰ ἡ γενναιοδωρία του, τὸ καταδέξιμό του τὴν ἀφοπλίαν ὀλοένα καὶ περισσότερο.

Τὴν ἡμέρα πού τῆς ἔφεραν τὸ καινούριο τῆς φόρεμα καὶ ἦταν ντυμένη στὴν ἐντέλεια ὁ Τζαφέρας τῆς εἶπε πὼς θά πήγαιναν τὸ βράδυ νά φάνε ὄξω.

Ἐπῆγαν στὰ Πατήσια. Ἐφαγαν περίφημα καὶ ἡ Ἐλπίδα ἔκαμε τὸ λάθος νά πῆ λίγο περισσότερο. Ἀμαθὴ ἔξαλίστηκε. Οὐτε θυμόταν πὼς ξαναγόρισαν στὴν Ἀθήνα. Τὴν ἄλλη μέρα ἐξύπνησε στὸ κρεβάτι τοῦ Τζαφέρα, στὸ πλευρό του.

Τὸ δεχτικὲ σὺν ἀναπόφευκτο. Ἐπὶ τέλους αὐτὸ ἦταν τῆς μοίρας τῆς. Ἀλλοίως φαίνεται δε γίνεται διὰν βρεθῆ ἓνα κορίτσι ἀποσπρωγμένο, χωρὶς νύχτη ν' ἀκυρῆσῃ καὶ τύχει μπροστὰ του ἓνας ἄντρας. Μόνο πού ὁ Τζαφέρας ἦταν παντρεμένος. Τοῦ τῶ-φορε με' τρόπο.

— Καλὰ. Μὰ ὅταν ἔρθῃ ἡ κυρία Κοκῶ ;

Ἐκεῖνος τὴν καθίσχυασε. Νά μὴν τὴν νοιάξῃ γιὰ τίποτα. Ἄν καὶ αὐτὸ πού ἔγινε ἤθεο μεροσάχο του, γλεντήσανε χτές τὸ βράδυ καὶ οὔτε τὸ καταλάβαινε πὼς φτάσανε ἔτσι οὔτε κείνη οὔτε αὐτός —ψέματα ;—βλέπει δὲν εἶνε νὰ σιμῆ ἡ φωτιά με' τὸ σίδερο, μο-λαταῦτα, ἂν κι' αὐτός δὲν τὸ παραδεχόταν πὼς τὸ ἔκαμε ἀπὸ σκο-ποῦ, εἶχε ὅμως τὴν ιδέα του γιὰ τὴν Ἐλπίδα. Καὶ ὅσο γιὰ τὴν Κοκῶ, τῆς πρόστασε.

— Μὴ φοβάται ρε κορόιδο. Θέλω καὶ τὴν κρα-τάω. Λίγα εἶνε τὰ ψωμια τῆς με' μένα. Εἶνε καὶ ζητήματα χρηματικὰ στὴ μέση. Καὶ τὴν λυλᾶμι κι' ὅλα νά τὴν ἀφήσω ἔτσι ἐπὶ ξύλου κρεμάμενη. Ἄμα ἐξαθαρίσω τὰ χρηματικὰ θὰν τὴν στείλω στὴν εὐχὴ τοῦ θεοῦ. Σέρω καὶ κάνω καλά τις δουλειές μου ἐγώ. Ὅταν ἔρθῃ θά τῆς εἰπῶ πὼς εἶσαι ξεδέρφη μου. Μονάχα νά μὴν τῆς ἀντιμιλᾶς ὅσον καιρὸ θά εἶνε ἔδω μερὰ. Σέρω καὶ κάνω τις δουλειές μου ἐγώ. Αὐτὴ πού ὑποτεῦθηκε ἡ Ἐλπίδα ἀπὸ τὰ λό-για του τὸ ἐξακριβώσε ἀπὸ τὸ Γιάννη. Ἡ κυρία Κοκῶ δὲν ἦταν στεφανωμένη με' τὸ Τζαφέρα. Αὐτὸ τὴν ἀνακούφισε.

Ἡ κυρία Κοκῶ ἤρθε. Ὅταν ὁ Τζαφέρας τῆς παρουσίασε τὴν Ἐλπίδα γιὰ ξιδέρφη του, τὰ μού-τρα τῆς ξυνίσανε λίγο, ἀλλὰ ὕστερα φάνηκε πὼς τῶχαψε. Ἦταν γιατί τὴν εἶδε ὀστοκτικῆ, καὶ βόηκε σὲ τάξι τὸ σπῆτι τῆς καὶ τὴν καθίσχυασε ἡ ιδέα πὼς ἦταν νοικοκυροκόριτσο, ἡ εἶχε κι' αὐτὴ τὸ σχέδιό τῆς ; Ἡ Ἐλπίδα στὴν ἀρχὴ, κανένα μῆνα ἦταν περιορισμένη ἐντελῶς στὶς δουλειές τῆς, δὲν φαινόταν πὼς διεκδικούσε ἐκεῖ μέσα τὴν παρα-μισηρὴ θέσι, ἀλλὰ ὕστερα ἄρχισε νά μὴ ὑποφέρει τὴν Κοκῶ. Τὴν ἐλείραξαν τὰ πρόστυχα καμώματα

τῆς, τὰ παληόλογα πού ἔλεγε διαρκῶς—πὼς φαίνονται τέλος πάντων ἡ τέτοιες—καὶ τὴν ἐνοχλοῦσε ὅτι τὸ πρᾶμα τραβοῦσε πολύ. Καὶ χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ κι' αὐτὴ ἄρχισε μεταξὺ τους ἡ γκι-νια. Δὲν ἤσυχάζαν παρὰ μονάχα μπροστὰ στοὺς Τζαφέρα. Στὸ τέλος ἡ Κοκῶ τῆς τὸ πέταξε κατὰμουτρα.

— Ἄντρογονοχωρίστρα !

Καὶ τὴν ἀπέληξε πὼς ἂν τὰ ἐξακριβώσῃ αὐτὰ πού ὑποψιάζεται θὰν τῆς τὸ πληρώσῃ. Ὁ Τζαφέρας καθίσχυασε τὴν Ἐλπίδα μὰ μέρα πού ἔλειπε ἡ Κοκῶ. Πρέπει νά κἀθεταὶ φρόνιμα καὶ νά κἀνῃ ὑπομονὴ λίγον καιρὸ. Ὑστερα ζωήραψε ἡ γκιρία τοῦ Τζαφέρα καὶ τῆς Κοκῶς. Πολλὲς φορές δὲν ἐκοιμόντουσαν ὅλη νύχτα. Ἐ-κείνος ἔβριζε καὶ ἀπειλοῦσε καὶ ἐκείνη τοῦλεγε ὅτι ἔφτανε. Ἡ Ἐλπίδα τὰ κατάφερε νά κρυφακοῦσῃ δυὸ φορές καὶ ἄκουσε τὴν Κοκῶ πού τοῦλεγε νά τῆς δώσῃ τὰ λεφτά τῆς νά φύγῃ. Πότε θά ἐξοικονομοῦσε αὐτὰ τὰ λεφτά νά τῆς τᾶδινε νά ἤσυχάζαν, νά μενε κι' αὐτὴ περὶ τὸ σπῆτι κυρία με' τὸν Ἀλέκο ; Οὔτε τῆς φαινόταν αὐτὸ τὸ πρᾶμα κακό. Ἡ Κοκῶ δὲν ἦταν παντρεμένη με' τὸν Τζα-φέρα, καὶ ὅπως ἔζησε με' ἄλλους ἄνδρες πρῶτα, ἂς πῆρῃ νά βοθῇ και-νούριο φίλο. Ἐνῶ ἡ Ἐλπίδα δὲν ἦταν τέτοια γυναίκα καὶ μπορεῖ νά τὴν στεφανωνόταν κι' ὅλα ὁ Ἀλέκος νά βγῆ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἄιαρτια καὶ τὴν κακὴ ζωὴ. Με' τὴν Ἐλπίδα λοιπὸν πὼς τὸ ζήτημα ἦταν μόνο χρηματικὸ, ἔκανε ὑπομονὴ καὶ ἄρχισε μάλιστα νά φέ-ρεται καλλίτερα στὴν Κοκῶ.

Ἄλλὰ ἤρθε τὸ κακό πού δὲν περῆμενε. Ἀρρώστησε. Ἦταν καιρὸς πού δὲν ἐνοιώθε καλὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ οὔτε ἤξερε κι' αὐτὴ τί εἶχε. Ὁ Τζαφέρας εἶπε στὴν Κοκῶ νά τὴν πᾶρῃ στοὺς γιαιτρού, ἓναν ἄνθρωπο δικὸ τους.

Ἐπῆγαν. Ἐνὰ δόλοκληρο τέταρτο τὴν ἐκύταζε καὶ τὴν ψαχούλευε ἀπὸ ὄω κι' ἀπὸ κει καὶ στὸ τέλος ἔκαμε τὴν διάγνωσὴν του.

— Ἡ κυρία ἔχει τὴν ἀρρώστεια τῶν γυναικῶν πού θεραπεύεται σὲ ἓνὰ μῆνες.

Τῆς ἤρθε κεραυνός. Ἐκατάλαβε πολὺ καλὰ τί τῆς εἶπε ὁ γιαιτρούς καὶ ὅμως προσπαθοῦσε νά δώσῃ κά-ποια ἄλλη ἐξήγησι στὰ λόγια του. Ἐκεῖνος τὸ εἶπε τότε καθαρά :

— Ἐγχεμισοῦνη.

Ἡ Κοκῶ τὴν ἐπῆρῃ κι' ἔφυγαν. Στὸ δρόμο δὲν τῆς εἶπε λέξι : Ἡ Ἐλπίδα σιγόκλαιγε. Τί θά γινόταν μέσα στοὺς σπῆτι με' τὴν Κοκῶ ; Θὰ τὸ καταλάβαινε στὸ τέλος ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὸ Τζαφέρα. Μπορεῖ ὅμως ἐκεῖνος τώρα πού ἤρθαν ἔτσι τὰ πράματα νά τὸ ἀπο-φάσιζε περὶ καὶ νά χωρίζε ἀπὸ τὴν Κοκῶ. Ὅταν ἔβγαν στὴν ὁδὸν Σταδίου ἐκείνη τῆς εἶπε νά τὴν πε-ριμένη στὸ ζαχαροπλαστεῖο πού ἦταν στὴ γωνιά καὶ θά γυρίζε νά τὴν πᾶρῃ.

— Τί νά κάμω στοὺς ζαχαροπλαστεῖο εἰπ' ἐκείνη. Θὰ πάω στοὺς σπῆτι.

— Τὸ σπῆτι εἶνε κλειστό, τῆς εἶπε. Θὰ γυρίσω νά σὲ πᾶρω καὶ νά σε πᾶρω νά σε πᾶρω σὲ ἄλλο γιαι-τρού. Μπορεῖ αὐτὸς νάκαμε λάθος.

Τὸ τελευταῖο τὴν ἔπεισε καὶ ἡ Ἐλπίδα ἐμπῆκε στὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ κἀθήρε.

Ἡ Κοκῶ ἄργησε. Εἶχε χτυπήσει μεσημέρι διὰν ἤρθε. Ἐπῆρῃ τὴν Ἐλπίδα καὶ διὰν ἐπροχώρησαν κά-

